

Treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VQS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Barcelona, agost del 1959 - Nº 206

Preu: 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 19, 25 i 26 metres des de les 5 mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Per les mateixes ones de 19, 25 i 26 metres emet també tots els dies de 7 a 7 i mitja del matí.

Els dilluns, transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

DECLARACIO

del Partit Socialista Unificat de Catalunya sobre la Vaga Nacional Pacífica

ENDAVANT CAP A LA UNITAT !

ES desenes de milers de treballadors que fins ara sabem que han parat permet d'afirmar que el 18 de juny ha estat un nou i fort cop contra la dictadura. Si es fa el balanç de tot el període de preparació de la Vaga es pot dir que l'oposició antifranquista ha donat en aquest temps el pas endavant més important dels últims vint anys.

Per primera vegada des de que existeix la dictadura, diversos partits i grups de l'oposició han coincidit en la convocatòria d'una gran acció de masses contra el règim. A més del Partit Comunista d'Espanya cridaren a realitzar la Vaga: Acció Democràtica, Front d'Alliberament Popular, Partit Socialista Obrer de l'Interior, Unió Democràtica Montanesa, Front Revolucionari Canari, Associació Socialista Universitària, Comitès de Coordinació Universitària de Madrid i Barcelona, Partit Socialista Unificat de Catalunya, Unió General de Treballadors, Moviment Socialista de Catalunya, Partit Demòcrata-Cristià de Catalunya, Moviment Obrer Catòlico-social, Comitè Regional de la Confederació Nacional del Treball (CNT) de Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya, Nova República i Front Nacional de Catalunya.

Destaca particularment la unitat assolida a Catalunya, on tots els grups d'oposició van donar llur recolzament a la Vaga. Adhuc grups com el Front d'Alliberament Popular, que no convocaren públicament a fer Vaga, li van donar suport amb entusiasme.

Durant alguns mesos les organitzacions de l'oposició han realitzat juntes una campanya política com mai no s'ha fet sota el feixisme. Entre els membres dels diversos partits i grups s'han establert llaços de camaraderia que constituiran un preciós capital per al futur immediat. El coneixement directe i el treball en comú

ha demostrat a tots que allò que ens uneix és molt més que allò que ens separa. Els perills encorreguts conjuntament, l'ajuda mútua per a l'edició i distribució de propaganda, la solidaritat en front de la repressió han de facilitar ara la cristallització de formes més completes d'unitat entre les forces antifranquistes.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya saluda tots els partits i grups polítics que han participat a aquesta campanya i proclama la seva disposició a preparar junt amb ells noves accions de masses i la Vaga Nacional Pacífica que propiciarà el trànsit de la dictadura a la democràcia.

UNA GRAN CAMPANYA POLITICA

L'AGITACIO que s'ha fet en aquest període a favor de la Vaga Nacional pacífica és una altra partida important a l'haver de la campanya realitzada.

Es indubtable que la nova fou coneguda fins a l'últim recó, qua no va quedar ni un sol ciutadà que ignorés que el 18 de juny era el dia assenyalat per a la Vaga.

Aquest resultat sol ja és, sota el feixisme, un èxit incommensurable de les forces d'oposició. Milions de ciutadans han tingut així la prova viva que l'oposició existeix i actua i que l'odiàt Estat franquista està ja tan vell i afeblit que és incapaç d'impedir que el poble s'organitzi i imposi els canvis democràtics que desitja.

La propagació de la consigna de la Vaga en escala tan àmplia ha servit per a reforçar la confiança de les masses populars en llurs pròpies forces i per a elevar llur consciència política. Avui, tot i que l'atur no es generalitzès el 18 de juny, la majoria dels treballadors comprén que la Vaga estigué a l'abast de la mà i que era - i és - el millor mitjà per acabar amb la dictadura.

riència viscuda, influirà poderosament en els esdeveniments polítics futurs i facilitarà que es faci demà allò que no s'ha pogut fer ahir.

Durant la campanya per la Vaga s'han destacat, a més, tant a la ciutat com al camp, milers de propagandistes que per pròpia iniciativa han editat i distribuït fulls i octavilles cridant a la Vaga. Aquests propagandistes - la sola existència dels quals dona fe de l'alt nivell de consciència del poble - han vessat audàcia i iniciativa i han adquirit una experiència que és de gran vàlua per al futur.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya saluda els milers de joves, homes i dones sense partit que tan valentment contribuïren a difondre la idea de la Vaga i els anima a prendre la iniciativa en cada lloc per a l'organització dels treballadors i altres capes de la població, amb el fi de defensar les pròpies reivindicacions i preparar-se per a les grans accions futures contra el règim.

PLEBISCIT CONTRA EL REGIM

DESPRES del 18 de juny les autoritats franquistes han festejat de diverses maneres el pretès fracàs de la Vaga.

Aquest sol fet, així com les mesures preses pel Govern per atemoritzar els treballadors (aquartelament de l'exèrcit i la policia armada, militarització del transport, detencions preventives, amenaça d'acomiarar i processar els que pareixin el treball, etc...) demostren la seva por del fet que la Vaga arribés a triomfar.

Els corresponsals de la premsa estrangera recolliren en llurs cròniques aquest temor existent en les esferes oficials i hi hagué una inacostumada unanimitat entre ells en vaticinar el triomf de la Vaga. Tal era l'ambient dominant a Madrid, Barcelona i altres indrets els dies anteriors al 18 de juny.

El fet que la Vaga no assolís l'amplària que s'esperava no equival a un fracàs de l'oposició, la qual surt de la batalla molt més forta i unida. El fracàs ha estat del règim, el qual, emprant tots els mitjans de l'aparell governamental feixista, no ha pogut impedir el desenrotllament de la campanya a favor de la Vaga.

La propaganda governamental pretèn que la no generalització de la Vaga constitueix un plebiscit a favor del règim. Però ni ells mateixos creuen el que diuen. « La Vanguardia » del 19 de juny, en l'editorial amb el qual es felicitava d'aquest pretès plebiscit, preveia que seguiran altres intents. I al contrari, és ben evident que la simpatia trobada per la idea de la Vaga sí que és un plebiscit nacional contra la dictadura.

LES ACCIONS DE CARACTER NACIONAL SON POSSIBLES

ALGUNS antifranquistes de bona fe, decepcionats perquè llurs esperances no es van veure complides el 18 de juny, afirmen ara que el nivell de consciència del poble és molt baix per a plantejar-se accions polítiques d'abast nacional.

L'experiència històrica mostra, no gemenys, que el nivell de consciència de les masses no es pot medir únicament per l'èxit d'una acció determinada. Quan l'intent d'aixecament de Prats de Molló, organitzat per Macià l'any 1926, s'havia

que no va arribar a produir-se. Més tard, el desembre del 1930, es va preparar una Vaga general a tot Espanya que tampoc no va cristal·litzar. Però uns mesos després un moviment popular avassallador proclamava la República i col·locava en el poder els partits i els homes que havien cridat a fer aquelles vagues que no arribaren a esclatar.

La dictadura franquista és avui més odiada que no ho era la monarquia en 1930. I malgrat que la repressió i les lleis feixistes ho fan més difícil que llavors, el poble enter ha expressat de distintes maneres el seu desig de fer que es produeixi un canvi democràtic. Per això seria un greu error no veure que existeix un elevat nivell de consciència antifranquista en el poble i la possibilitat de realitzar accions de caràcter nacional capaces de forçar la substitució del franquisme per un règim de democràcia.

PER QUE NO ES VA GENERALIZAR LA VAGA

Si la Vaga no es va generalitzar no va ser per manca de consciència de les masses.

Es cert que una comprensió més completa de la feblesa de la dictadura, de la possibilitat de provocar, mitjançant la Vaga, un canvi de règim, hagués elevat la disposició a actuar. Donar a les masses aquesta comprensió era i segueix essent una tasca important del nostre partit i de les altres forces antifranquistes. Però per a plantejar grans accions no s'ha d'esperar que tota la massa estigui al nivell de l'avantguarda, puix que això no es produirà mai. Cal preveure que, encara que estiguin a favor d'una acció com la Vaga Nacional, una part de les masses pot no decidir-se a participar-hi més que en el curs de l'acció mateixa, quan tingui la seguretat que no hi van soles ni al capdavant del moviment.

El matí del 18 de juny milers de treballadors i àdhuc molts funcionaris, petits comerciants i industrials modestos, han anat a les portes de les grans fàbriques per, si aquestes haguessin parat, sumar-se ells també a la Vaga. Aquest desig general de fer la Vaga hagués pogut transformar-se en Vaga si hagués existit en els sectors d'avantguarda de la classe obrera una millor organització de llurs forces i de la Vaga mateixa.

Aquesta millor organització presuposava en primer lloc més unitat a la base, és a dir, en les empreses, barriades, pobles i ciutats.

Per a decidir la Vaga, no era prou que aquesta comptés amb el recolzament dels diversos partits. Calia l'esforç unit, a la base, de tots els grups que la convocaven, de llurs membres i simpatitzants. Aquesta unitat a la base hagués atret a l'acció els enllaços sindicals, els joves, els homes i dones sense partit més audaciosos i hagués proporcionat els elements d'organització que han faltat per a decidir l'èxit de la Vaga.

INSUFICIENCIES DE LA UNITAT ASSOLIDA

TAMPOC la unitat per dalt, tot i e formidable pas endavant que suposa, no va ser el que podia i havia de ser.

Si, com el P.S.U. de Catalunya va proposar al seu dia, tots els partits que han

conjunta, amb temps suficient, i haguessin creat un organisme o Comitè que assumís la responsabilitat de dirigir la Vaga, l'exemple hagués prosperat i haurien sorgit en cada lloc els Comitès capaços d'assegurar la seva realització. Aquesta és una experiència que tots els partits hauríem de retenir amb vistes al futur.

El retard amb què alguns grups polítics recolzaren la Vaga, va impedir que la unitat assolida per dalt fos àmpliament coneguda i que exercís en la base els efectes positius que cabia esperar. En alguns casos, tot i coneixent-se no es creia que fos veritat a causa de l'escepticisme existent en relació a la capacitat dels dirigents d'alguns partits per a respondre a l'ardent desig d'unitat que senten les masses. La infame declaració contra la Vaga publicada per l'Executiva del P.S.O.E. — que ha estat durament censurada per totes les forces d'oposició i per nombrosos socialistes dintre i fora d'Espanya — contribuï sense dubte a alimentar aquest escepticisme.

D'ací que la unitat per dalt no proporcionés encara l'estímul desitjat a la unitat per baix, la qual ha de ser avui un objectiu primordial per als militants i simpatitzants de tots els partits i grups de l'oposició, de tots els que volen contribuir amb llur esforç a acabar amb la dictadura.

UNITAT A LA BASE

ES pot dir que durant la campanya per la Vaga es va subestimar la importància que tenia assolir la unitat per la base. Es va plantejar, és cert, que calia formar comitès i piquets de vaga a les fàbriques, però no es va explicar suficientment que l'essencial era obtenir la unitat entre comunistes, catòlics, socialistes, cenetistes i altres antifranquistes, encara que aquesta unitat prengués formes que no fossin els comitès o piquets previstos.

Aquesta explicació era tan més necessària pel fet que arran de les vagues de març del 1958 foren empresonats o destituïts dels enllaços sindicals de moltes empreses que, de fet, constituïen aquest comitès d'unitat a la base als quals ens referim.

La pèrdua de molts llocs d'enllaços, jurats i vocals de Juntes Socials i la insuficient utilització d'altres que encara estan en mans de treballadors honestos, és una altra causa que ha dificultat la no generalització de la Vaga Nacional.

Reconquerir les posicions perdudes en el front sindical i conquerir-ne altres per donar un nou impuls a l'acció diària en defensa de les reivindicacions dels treballadors serà ara una de les formes més eficaces d'anar forjant la unitat per la base. Entorn de les lluites parcials de caràcter reivindicatiu es poden crear i enfortir en cada lloc els organismes o comitès unitaris capaços d'assegurar l'èxit de les grans accions futures.

L'acció reivindicativa ha de recolzar fins on sigui possible en els enllaços, jurats d'empresa i tots els mitjans legals que els treballadors tinguin a llur abast. L'experiència del darrer any, en què el Govern i els jerarques sindicals han posat més i més obstacles a l'acció legal dels obrers en el marc dels sindicats, aconsella tanmateix tenir junt amb els enllaços i jurats òrgans il·legals que col·laborin amb ells i que, en el cas de detencions, els substituïixin en la direcció de la lluita.

AMBE ha influït negativament en el resultat de la Vaga l'orientació segons la qual l'atur s'havia de

en cada lloc el dia 18 a l'hora de començar el treball. Una vaga política, preparada a través d'una llarga campanya d'agitació i con-

alguns dies abans, s'ha de fixar com objectiu que ningú no acudeixi al treball. Es cert que després de més de vint anys de feixisme és difícil d'aconseguir que els altres no facin el mateix. Però és difícil encara arrencar la decisió a la fàbrica o a la porta mateix, on la policia, els patrons i llurs agents tenen tots els avantatges per a influir sobre els va-

llants. D'aquesta manera la batalla decisiva es dona en l'últim minut, en lloc de lliurar-la al llarg de tot el període de preparació de la vaga mitjançant l'agitació i les mesures pràctiques susceptibles d'assolir una decisió general de no acudir al treball aquest dia. Es possible que tampoc així no s'hagués aconseguit que tots els treballadors es quedessin en llurs cases el dia 18, però ho haurien fet molts dels que prèviament havien pres una decisió i que aquest dia, en veure que altres treballaven i que a la porta de la fàbrica no s'aconseguia la unanimitat, entraren amb l'esperança que passés encara « quelcom » que provoqués l'atur general. I, en qualsevol cas, l'absència de la majoria o de bona part dels treballadors hagués facilitat als piquets la tasca de convèncer els pusil·lànimis de que no entressin al treball.

Aquesta és una experiència a retenir per al pròxim intent.

L'ACCIO DE L'ENEMIC

NATURALMENT, una altra causa que va influir en la no cristallització de la vaga fou l'acció de l'enemic, el qual va recórrer novament a la contrapropaganda i al terror polític i econòmic.

Per sort, la propaganda franquista sobre el perill comunista i el caos que — segons aquesta propaganda — seguiria a tot canvi polític, troba ja molt poca audiència. La política de reconciliació nacional ha fet molt de camí i l'espantall comunista és cada dia més una arma de falsos talls que es torna contra els mateixos que s'en serveixen.

Les mesures policiaques tingueren més efecte.

Els dies que van precedir la data assenyalada per a la Vaga es van practicar nombroses detencions. Solament a Madrid n'hi hagué més de 500, entre les quals la del camarada Simón Sanchez Montero (Vicente Saenz) membre del Bureau Polític del Partit Comunista d'Espanya, la del diplomàtic Julio Cerón i d'altres destacats antifranquistes. A Barcelona, Sabadell, Tarrassa, Calella, Igualada, zona minera de Berga i altres llocs de Catalunya també es va detenir a nombrosos propagandistes de la Vaga.

Es evident, tanmateix, que l'aparell repressiu ja no funciona com abans. L'enorme campanya d'agitació a favor de la Vaga va trobar la indiferència o la complicitat de bona part dels components de les forces d'ordre públic. Es coneixen diversos casos de membres de la policia armada i de la guàrdia civil que han distribuït fulls a favor de la Vaga. També entre els militars es veia la Vaga amb simpatia. Aquest homes pateixen com la

política econòmica i corrupció franquistes i, al mateix temps, comprenen que la Vaga no anava contra ells, sinó contra la dictadura. Es diu que l'aquartelament de l'Exèrcit i de la policia armada fou degut a la por del Govern que, d'estar al carrer, confraternitzessin amb els vaguistes i es possessin al costat del poble. Això pot no ser cert encara, però aconseguir la neutralitat i la col·laboració dels membres de l'Exèrcit i de la policia armada és un objectiu pel qual hauran de lluitar les forces antifranquistes.

D'un temps ençà, solament les brigades especials de Madrid i Barcelona i el Jutjat del funest Coronel Eymar, emulen en el compliment de la criminal política represiva del Govern. Però l'extensió de l'acció de masses i la lluita contra el terror i per l'amnistia aïllen els torturadors fins i tot de llurs propis companys, els quals, com la resta de la població, desitjarien que s'acabi amb la repressió i s'estableixi un clima de convivència en un estat de dret.

Avui és evident que el Govern no pot impedir amb mesures represives l'extensió de la lluita popular. Ha passat el temps en què es podia detenir i condemnar impunement els militants de l'oposició. Actualment, les detencions incorporen a altres a l'acció.

Si no es cedeix al xantaig terrorista i es contra-ataca degudament, la repressió es tornarà contra el Govern mateix.

Possiblement caldrà sofrir encara dificultats i contretemps, però a l'horitzó està lluint ja el dia en què el dret de vaga i les llibertats d'associació, de paraula i de premsa seran conquistats.

La passivitat, la renúncia a lluitar envalentonaria l'enemic i eternitzaria els sofriments del poble. Sols la lluita posarà fi a la repressió i a la por de la repressió.

EL TEMOR DE SER ACOMIADATS

A la por de ser acomiadats, de quedar-se sense treball, ha frenat a molts obrers en llur desig d'anar a la Vaga. Aquesta por ha estat alimentada per les disposicions i amenaces oficials i per l'indigna explotació que en feren els dirigents emigrats del P.S.O.E. i alguns funcionaris sindicals franquistes.

Els dirigents emigrats del P.S.O.E., posats a fer d'esquirol, afirmaren que, degut a la crisi, la Vaga provocaria milers d'acomiadaments i que la fam s'ensenyorejaria de les llars obreres, puix que no seria fàcil trobar feina en altres llocs. Però si no es lluita, si no s'acaba amb la dictadura, dintre d'uns mesos pot haver-hi a Espanya cents de milers de parats. La revista nord-americana « Time » ha escrit que sols a Barcelona es pot arribar a la xifra de 250.000 parats com a conseqüència de l'aplicació del pla dit d'estabilització. D'altra banda, la desvalorització de la pesseta provocarà noves puges de preus i la fam, que ja se sent en moltes llars, se sentirà encara més fortament. I encara que la Vaga no fos l'últim acte contra la dictadura, és evident que el seu èxit hagués obligat el Govern a reconsiderar la seva política econòmica, a prendre mesures per a limitar l'atur forçós i per a instituir un subsidi digne de tal nom.

Ara, després de l'entrada d'Espanya a l'O.E.C.E., l'acció contra l'atur forçós i per un veritable subsidi als parats passa a ser un front fonamental de la lluita reivindicativa. Tots els ressorts i mitjans legals hauran de ser utilitzats per a exigir garanties d'empleu i un subsidi d'atur forçós

en relació amb el salari real i sense limitació de temps, puix que el que s'ha començat a aplicar en el tèxtil es limita al 75 per cent del salari base durant un període de tretze setmanes.

No es pot esperar tanmateix d'aconseguir això mitjançant únicament l'acció legal. Caldrà recórrer també a les manifestacions de parats davant dels sindicats, a l'organització de delegacions de dones dels parats que visitin les autoritats i altres formes clàssiques de lluita contra l'atur forçós.

Però no s'ha d'oblidar que la solució del problema sols s'aconseguirà amb la fi de la dictadura, amb la liquidació del monopoli del poder que ara exerceix l'oligarquia financera.

La catàstrofe que s'atansa tocarà no solament els obrers, sinó també la petita i mitjana burgesia, les empreses de la qual estan condemnades a servir de pasturatge als grans monopolis espanyols i estrangers, autors i beneficiaris del pla d'estabilització. Davant d'aquesta perspectiva, els que aconsellen d'esperar cometen una acció criminal, puix recomanen d'anar mansament a l'escortxador. L'atur forçós, la ruïna i la fallida no s'evitaran estan mà sobre mà i tots els que per aquest temor no pararen el 18 de juny reconeixeran aviat que aquest dia calia fer la Vaga i que caldrà fer-la en un termini no molt llunyà.

LA VAGA NACIONAL, UNICA VIA CAP A LA DEMOCRACIA

DES PRES del 18 de juny, gràcies a la batalla política lliurada, apareix clar a milers de catalans que un canvi polític veritablement democràtic només es pot aconseguir a través de la Vaga Nacional. Altres vies conduïren a un canvi formal, que deixaria el poder en mans de l'oligarquia monopolista i burlaria les ambicions de llibertat dels pobles d'Espanya.

La Vaga Nacional, amb la participació massiva dels treballadors de la ciutat i del camp, el recolzament actiu de les capes mitjanes i la simpatia benèvola de les forces armades i d'ordre públic, ensorraria la dictadura i faria possible la presa del poder per un Govern de transició encarregat de restablir la democràcia.

La Vaga Nacional és un objectiu a l'abast de les forces de l'oposició antifranquista, les quals des d'ara han de treballar amb dalit per crear les condicions que faran possible realitzar-la.

Els partits i grups de l'oposició surten enfortits de la campanya per la Vaga, amb més cohesió entre ells i més experiència.

El moviment d'oposició s'ha enfortit també més enllà de les fronteres dels partits. La petició d'amnistia dirigida al Ministre de Justícia per més d'un miler dels més destacats intel·lectuals espanyols n'aporta la prova. Aquesta petició — que tots els ciutadans haurien d'avaluar aportant-hi llurs signatures — mostra la diversitat de vies per les quals es pot arribar a la unitat en l'acció contra la dictadura i constitueix una rotunda afirmació de les possibilitats de la política de reconciliació nacional que els comunistes defensen.

La Vaga Nacional serà possible perquè es consolidarà la unitat entre els partits i grups de l'oposició, perquè es desenrotllarà encara més el moviment per l'amnistia, l'oposició intel·lectual i estudiantil, les lluites reivindicatives dels obrers, dels pagesos i altres grups socials; serà possible perquè en aquestes accions es crearà entre tot el poble la consciència de la seva ne-

cessitat; serà possible perquè s'aconseguirà la unitat a la base, la qual donarà vida als òrgans capaços de realitzar la gran acció.

PER UN COMITE DE COORDINACIO

A CATALUNYA on tots els partits i grups d'oposició han recolzat la Vaga, caldria passar ràpidament a la creació d'un organisme de coordinació format per representats de cadascun d'aquells.

La influència positiva que exerciria la constitució d'un tal organisme es pot medir mirant a la Universitat. La unitat existent entre les grups que constitueixen el Comitè de Coordinació Universitari ha donat com a resultat la incorporació resoluda i decidida a la lluita antifranquista de la immensa majoria dels estudiants. Si a cada barriada o poble, si a cada gran empresa, si a cada associació o centre cultural, professional, artístic o recreatiu hi hagués hagut la unitat i l'organització existents en la Universitat, la Vaga hagués assolit un èxit avassallador el 18 de juny.

La conveniència d'un tal Comitè de Coordinació de les forces antifranquistes catalanes ha estat proclamada en diverses ocasions tant pel P.S.U. de Catalunya com per altres grups. A l'exili, el mateix dia en què acordaven recolzar la Vaga, els representants del Moviment Socialista de Catalunya, de la C.N.T., d'Esquerra Republicana i Nova República, aprovaren un missatge als antifranquistes de l'interior cridant-los a constituir un organisme de coordinació, al qual donarien tot llur suport els exiliats catalans. Res, doncs, no justifica que no es creï un tal Comitè.

El P.S.U. de Catalunya reitera una vegada més la seva disposició a participar amb els altres partits i grups antifranquistes en un organisme de coordinació i proposarà novament a cadascun d'ells la seva organització immediata. Si en els altres grups existeix una igual voluntat, el Comitè de Coordinació pot crear-se ràpidament.

L'experiència d'aquest període ensenya que la voluntat comú d'acabar amb la dictadura ens obliga a coordinar els nostres esforços. L'existència d'un Comitè com el que proposem permetria de discutir els distints punts de vista i coordinar els esforços de tots en allò que hi hagués coincidència. El Comitè podria després elaborar ell mateix plans i establir acords de més abast. L'existència d'aquest Comitè estimularia la creació d'altres similars en el pla inferior i facilitaria — com s'ha dit abans — la unitat per la base.

Les forces polítiques catalanes estan interessades en aconseguir també la coordinació d'esforços en el pla espanyol. El Partit Comunista d'Epanya ha proposat la celebració sense compromisos previs, sense publicitat i amb garanties de seguretat — « d'una taula rodona entre els representants dels partits i organitzacions que han recolzat la Vaga, de l'interior i de l'emigració, per tal d'estudiar com continuar la tasca encetada, les mesures per a desenrotllar la lluita i les possibilitats d'ampliar-la amb la participació d'altres forces que aquesta vegada han estat absents, àdhuc amb possibles representants de l'Exèrcit ».

Aquesta taula rodona podria ser un primer pas per a l'elaboració d'una alternativa concreta a la dictadura, que avui és una necessitat vital del desenrotllament de la lluita de masses. Podria servir per a començar a crear els òrgans d'unitat que donguin al poble la seguretat que el règim pot ser substituït pacíficament, sense que es produeixin les violències ni els desordres amb que els franquistes especulen.

Les forces polítiques catalanes poden i han de donar llur recolzament a la citada iniciativa i contribuir eficaçment a que obtingui els millors resultats.

PER LA LLIBERTAT DELS DETINGUTS

ELS partits i organitzacions que han recolzat la Vaga, tots els que hi han participat o l'han vista amb simpatia, tenim avui un deure comú: **TREURE DE LA PRESO ELS DETINGUTS AMB MOTIU DE LA VAGA, AJUDAR-LOS MATERIALMENT.**

En la primera fase de preparació de la Vaga foren detinguts a Catalunya més d'un centenar de treballadors, dels quals 28 estan processats. Joan Gazón, enllaç sindical dels miners de Fígols, va intentar suïcidar-se a « Jefatura » de la Via Layetana per tal d'escapar a les tortures policiaques. Ha perdut la raó i la seva vida està en perill si se'l manté a la presó. Josep Moix Devesa, de Sabadell, Pere Gallardo, de Guardiola de Berga, i Bertomeu Barceló, de Calella, també han estat torturat salvatgement per la policia.

A la vetlla de la Vaga foren detinguts a Barcelona els estudiants Helios Babiano i Maria Rosa Borràs, els quals foren brutalment apallissats. La policia també va detenir els pares d'Helios Babiano per tal de fer presió sobre aquest i obligar-lo a delatar els seus companys. Però l'enteresa d'Helios pogué més que les tortures brutals de Creix i la seva banda. I els pares d'Helios Babiano, un cop en llibertat, presentaren una querrela judicial contra la Brigada político-social per mals tractes als detinguts, posant un precedent que haurien de seguir en el futur els familiars de tots els detinguts que siguin objecte de tortures.

Altres treballadors de Berga, Saldes, San Vicens, Tarrassa i Barcelona foren detinguts els dies 18 i 19 sota l'acusació d'haver organitzat la Vaga en llurs llocs de treball.

Uns i altres es troben a disposició del Coronel Eymar, que pretén muntar-los un Consell de Guerra Sumaríssim, d'Urgència, sense que tinguin dret ni a designar llur advocat defensor.

Aquest antifranquistes estan a la presó per propagar i organitzar una vaga en interès de tots. A tots ens toca ara fer quelcom per llur llibertat. Resolucions, cartes individuals i col·lectives, comissions de familiars, veïns i companys de treball han de reclamar a les autoritats la llibertat dels detinguts per la Vaga i l'amnistia per a tots els presos i exiliats polítics. Al mateix temps, cal organitzar en cada lloc la solidaritat material amb els presos i llurs famílies.

EL REFORCAMENT DEL PARTIT

DURANT la campanya per la Vaga, cents de comunistes han donat exemple de combativitat, audàcia i capacitat, i s'han destacat desenes de simpatitzants que han contribuït a l'edició i distribució de la propaganda de la Vaga.

Tota aquesta força immensa ha d'estructurar-se ara degudament per que pugui jugar el paper d'avantguarda que li correspon en les lluites futures. Ha arribat l'hora que tots els comunistes han d'enquadrar-se en organitzacions del partit, l'hora de reforçar els nostres rengles amb milers de simpatitzants que es sentin identificats amb la ideologia i la política del P.S.U. de Catalunya. Ha arribat l'hora de crear organitzacions del partit a tot arreu,

d'organitzar Comitès de partit en cada Empresa important, en barris i pobles.

Un esforç particular s'ha de fer per atreure els joves més combatents. Al costat de les organitzacions del partit, sota llur organització i control, s'han de crear en cada lloc grups de joves comunistes, capaços de mobilitzar la joventut que vol alliberar-se del règim de Franco.

Amb una sòlida organització del partit, amb unitat entre les diverses forces antifranquistes no lolament perdalt, sinó també en escala local i d'empresa, donarem un nou impuls al moviment de masses i prepararem la futura Vaga Nacional pacífica que assegurarà el pas de la dictadura a la democràcia.

CAL ACABAR AMB LA DICTADURA

AMB l'ajut dels seus protectors nord-americans, el general Franco pretén sortir del fanguissar en el qual està en sarrant el país mitjançant l'anomenat « Pla d'estabilització ». Però tot indica que aquest pla no respon a l'interès d'Espanya, sinó al dels grans monopolis.

L'entrada d'Espanya a l'O.E.C.E. i les altres mesures que el pla preveu comporten un progressiva lliberalització del comerç exterior que donarà tots els avantatges als gans trustos estrangers. El retard que en aquests vint anys ha acumulat Espanya en relació amb els altres països en l'equipament i la tècnica de producció, determinarà en una competència lliure la ruïna i la desaparició de milers d'empreses. Es cert que, de moment, es tracta d'una lliberalització limitada, que deixa en mans del govern importants ressorts d'intervenció, però aquests s'empraran exclusivament per a protegir les empreses de l'INI i dels grans Bancs, els interessos dels quals serveix incondicionalment el Govern del general Franco.

La indústria espanyols en general i la tèxtil catalana en particular, no tindran més possibilitats d'exportar, mentre que la competència estrangera les desbancarà progressivament del mercat interior.

La crisi pot conduir a tancar la major part de les petites i mitjanes empreses tèxtils existents a Catalunya, provocant centens de fallides i milers de parats no solament en aquest ram, sinó també en altres indústries i empreses comercials la vida de les quals està lligada a la indústria tèxtil.

El camp també es ressentirà de l'endarreriment tècnic en enfrontar-se amb la competència estrangera i la classe obrera, els funcionaris i empleats, tots els que viuen d'un salari o sou, veuran restringir-se'n la capacitat adquisitiva a conseqüència de les puges de preus que seguiran a la desvalorització de la pesseta.

A totes les capes socials apareixerà cada dia més com una necessitat imperiosa l'aconseguir un canvi de règim. Això explica que a Catalunya es pronuncïessin en favor de la Vaga des dels comunistes fins als catòlics i nacionalistes de dreta i que, passat el 18 de juny, totes aquestes forces es manifestin disposades a recolzar noves accions de masses.

En el futur immediat, cada capa i grup social haurà d'agrupar-se i organitzar-se per a defensar les pròpies reivindicacions i es lluiran sense dubte moltes de lluites parcials.

Correspon a les organitzacions del P.S.U. de Catalunya ajudar a cadascuna d'elles a organitzar-se, orientar llurs lluites i conduir-les cap a la futura Vaga Nacional.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya
Barcelona, juliol del 1959